

Артем Чех

Одинадцять п'ятсот

*Часть сборника
Рожеві сиропи (збірник)*

Артем Чех

Одинадцять п'ятсот

предоставлено правообладателями

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=4570421

Артем Чех «Рожеві сиропи», серія «Графімі»: Фоліо; Харків; 2011

ISBN 978-966-03-5408-1

Анотація

«Фашист хотів померти в небі. Фашист... Насправді він ніякий не фашист. Він Ярік. Фашистом його прозвали у школі. Просто у класі хтось помітив, що Яріка цікавлять специфічні речі, такі як Третій рейх або військова амуніція Другої світової, танки, літаки, піхота, бойові нагороди. Невідомо навіть, звідки проросли ноги таких своєрідних інтересів. Навіть сам Ярік навряд чи зміг би відповісти. Так чи інакше, прізвисько Фашист закріпилося за ним міцно і, швидше за все, назавжди. Навіть фізрук називав його не інакше як Фашист...»

Артем Чех

Одинадцять п'ятсот

Бучачу, якого я не знаю.

Фашист хотів померти в небі. Фашист... Насправді він ніякий не фашист. Він Ярік. Фашистом його прозвали у школі. Просто у класі хтось помітив, що Яріка цікавлять специфічні речі, такі як Третій рейх або військова амуніція Другої світової, танки, літаки, піхота, бойові нагороди. Невідомо навіть, звідки проросли ноги таких своєрідних інтересів. Навіть сам Ярік навряд чи зміг би відповісти. Так чи інакше, прізвисько Фашист закріпилося за ним міцно і, швидше за все, назавжди. Навіть фізрук називав його не інакше як Фашист.

Сказати, що Ярік користувався якимсь надзвичайним авторитетом у школі, не можна. Не можна також сказати, що він користувався бодай якимсь авторитетом. Якщо бути відвертим до кінця, Фашиста взагалі не поважали, але навпаки – знущалися з нього, ображали та інколи навіть били. Не боляче.

Особливо після того випадку... Хоча ні, краще про той випадок не згадувати. З іншого боку, ви і без мене колись почувете цю історію. Тільки пообіцяйте, що не будете потім сміятися з Яріка! Домовились? І без того хлопцю жилося

несолодко. Отже, це трапилося вже у десятому класі. З дитинства Яріка (тоді він ще не був Фашистом) привчили поважати й боятися батьків. Голос у Яріка до кінця школи так і не зламався – до самісінького випускного він пищав, немов баба, – принаймні так вбачали інші. Ярік тата й маму називав не інакше як тату й маму. Тату виховував Яріка у спартанських умовах, він вважав, що Ярік має вирости справжнім чоловіком, поїхати на батьківщину – у славне містечко Чоп, стати мером цього славного містечка й контролювати митницю. Думки маму з думками тату не збігалися. Вона хотіла, щоб син добре вивчився, став економістом чи, в гіршому випадку, бухгалтером та знайшов своє місце на ринку праці. Ярік ніким ставати не хотів. І не міг. Тату лише відбив у сина бажання стати справжнім чоловіком, мамині благання вчитися краще Яріка лише збивали з пантелику, його все більше і більше цікавив Третій рейх.

Тату був суворим мужчиною.

Одного разу однокласники заперечалися про, здається, формений одяг СС. Вони сиділи вдома в одного з них і пили домашнє вино. Хтось запропонував зателефонувати Фашисту, мовляв, він у цій царині спец, ас і взагалі на формі СС з'їв собаку і навіть знає, де вона зарита. Зателефонували Фашисту. До телефону ніхто довго не підходив. Не підходив і не підходив. Аж раптом слухавку взяв тату.

– Да! – грізно промовив він.

Суперечка зайшла настільки далеко, що хтось із кимсь на-

віть бився об заклад на десять гривень. На телефоні увімкнули гучномовець – щоб усі чули і в подальшому не виникало ніяких питань.

– Да! – повторив тату.

– А Фаш... Яріка можна?

– Яріка? – перепитав тату.

– Яріка.

Тату, очевидно, замислився. Але ненадовго.

– Ярік какає! – з гідністю мовив він і поклав слухавку.

Це чули всі. Хтось розповідав, що серед однокласників були й однокласниці.

Наступного дня, коли Фашист прийшов до школи, кожен вважав за потрібне неодмінно привітатися з ним саме цією фразою.

– Ярік какає! – кричали всі з такою ж, щоправда фальшивою, гордістю.

Цілий місяць по всій школі тільки й було чути цю фразу. Ще два місяці цю фразу частенько згадували. Але не забув її ніхто. Певно, ще не одне покоління школярів буде чути цю історію про Яріка.

До того ж у Фашиста був надміру великий і рухливий кадик.

– Фашист, – усякчас зверталися до нього, – поворуши кадиком! Чи ти какаєш?

Як бачите, Фашисту дійсно жилося несолодко. Ще й ці вугри, і криві зуби, трійки з усіх основних дисциплін. Жодних

мрій, жодних прагнень, жодних досягнень – суцільне життя без початку та без кінця. І, що цікаво, Ярік усе це чудово усвідомлював, як, власне, і свою ординарність та непримітність. Він був нецікавий ані оточуючим, ані самому собі. І, засинаючи, він нерідко уявляв, як у нього розвиваються незвичайні здібності. Наприклад, він уміє літати або ставати невидимим. Або вміє читати думки. Ні-ні, він не мріяв про це, а просто уявляв. Мріяти його відучив тату ще в дитинстві. Тату одразу, як тільки Ярік навчився говорити та більш-менш орієнтуватися у всесвіті, вклав у світосприйняття та світобачення сина страшну річ, а саме те, що Ярік у цьому житті ніколи нічого не досягне, а якщо і досягне, то хіба місце голови міста Чоп. Принаймні це – план-мінімум і план-максимум в одному флаконі. Інакше – неможливо. Інакше – і жити не варто. Тату так і казав Фашисту:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.